

Lliçons andaluses

written by Joan Fonollosa | 10 de desembre de 2018

Entre moltes altres coses, el resultat de les eleccions andaluses ha de ser per a nosaltres, els catalans, una lliçó. Una lliçó que alguns sabem des de sempre però que el políticament correcte i autonòmicament benpensant pacte de la transició ha fet que dir alt i clar resulti incorrecte i hom arribi a ser bescantat pels catalans mateixos per dir-ho en públic.

Però ja no és hora de subterfugis i de seguir amagant l'ou. És hora de parlar clar i sense ambigüitats. Aviso, doncs, a les ànimes sensibles: aquest és un article dur i sense concessions. Qui no es vegi amb cor de llegir-lo, val més que plegui ara.

Ho resumeixo en tres punts.

Primer. Això no és feixisme: això és Espanya.

Segon. Franco no ha ressuscitat ni ha tornat, perquè mai no ha marxat

Tercer. Ara ja no tenim pressa per marxar, ara és una urgència

L'adjectiu feixista s'usa molt per qualificar el front que ha sorgit de les urnes andaluses, però no és una descripció correcta. Certament, la ideologia feixista té molts punts de contacte amb el seu pensament, si se'n pot dir pensament d'això. Però és pura coincidència. Espanya és, abans de tot, *"una unidad de destino en lo universal"* com la definí Primo de Rivera. La unitat política de la Península sota l'ègida castellana és un mandat diví, escrit en la geografia per la mà de Déu en persona, que està per damunt de tot: del dret, de la justícia, de la democràcia, dels drets humans, de la pròpia vida i de qualsevol altra cosa que s'hi oposi. Les barbaritats jurídiques que prestigiosos juristes són capaços de cometre sense immutar-se amb els presos i exiliats són un exemple de fins a quin punt això és veritat. Les seves carreres

professionals, el seu prestigi intel·lectual i fins i tot el seu honor són irrellevants. I quan Europa els digui quatre veritats, simplement ho ignoraran, com ja advertí fa uns dies el senyor Aamer Anwar. Si cal sortir d'Europa, se'n surt; i si això implica arruïnar el país, es fa. *"Todo por la patria"*. Ja ho va dir ben clar el general Weyler, enviat a sufocar la revolta cubana, quan li van proposar de negociar una solució pactada: *"Sólo negocian los cobardes y los traidores"*. Això sí, els dirigents, com que ho són *"por la gracia de Dios"* tenen ben protegides les seves fortunes a Suïssa o a on sigui.

Coherentment amb aquesta concepció que Espanya té d'ella mateixa, Franco no va ser un accident en la seva història. Franco va ser, simplement, Espanya en estat pur. En un moment històric favorable, Espanya es va mostrar tal com és, orgullosament, sense pudor, sense vels ni dissimulació. És l'Espanya eterna, la que expulsa els àrabs de la Península i té la barra de presumir que Toledo és la "cuitat de les Tres Cultures" després d'haver-la destruït; la mateixa Espanya que conquereix Andalusia per convertir el jardí d'Europa en un erm ple de misèria, la que destrossa les civilitzacions d'Amèrica ("només matant quatre indis", en la diàfana expressió del sinistre ministre Borrell) i la que des de fa mil anys malda per destruir la civilització catalana (sí, civilització: nosaltres no som només una cultura diferent de la seva; som d'un univers cultural no ja diferent, sinó antagònic).

Quan a la mort física –que no espiritual– del dictador, les circumstàncies ja no eren tan favorables, Espanya va haver de fer mans i mànigues per fer veure que allò havia estat un accident i, com un nen rebel i malcriat va prometre que "no ho tornaré a fer més", quan tots sabem que hi tornarà a la primera ocasió que tingui. Se'n va sortir amb l'inestimable ajut d'algunes ànimes cànides catalanes, no sé si rucs o mig espanyolitzats, perquè desconixedors de la història segur que no ho eren.

Però allò no va ser res més que una capa de pintura; una capa

fina i amb pintura de mala qualitat, que només tres anys després ja es va escrostonar amb l'heroic Tejero i la LOAPA consegüent. Una capa que amb els anys, entre Felipes, Aznars i els seus acòlits s'ha anat aprimant més i més fins a transparentar, altre cop i sense vergonya, la misèria moral i cultural que hi ha dessota. El fet que durant tots aquests quaranta anys d'eleccions formalment democràtiques els dos primers partits hagin estat el dels hereus i seguidors del franquisme i un que mai no ha gosat condemnar-lo per no perdre vots, és un signe ben clar de fins on el franquisme és consubstancial a Espanya.

I quan Catalunya, una altra vegada, com hem estat condemnats a fer els darrers cinc segles, ha intentat fugir-ne, Espanya altre cop ha tornat a fer el de sempre: bombardejar Barcelona cada cinquanta anys, com va dir Espartero i va recordar Azaña. Només que aquesta vegada no ho ha pogut fer a sang i foc com acostumava, i ho ha fet d'altres maneres que no cal recordar ara: tots les tenim ben presents.

Però els catalans no ens rendim. Continuem dempeus, fermes en el nostre propòsit i aquesta Espanya eterna ja no es veu capaç d'aturar la marxa d'una "región" que no només els pertany "*por justo derecho de conquista*", sinó que és la gallina dels ous d'or que alimenta les ben greixades butxaques dels dirigents i també els suborns amb què manté sotmesos en la misèria els que li han de proporcionar la carn de canó arribat el cas; per tant, comença a recuperar les velles receptes. Això és el que ha passat a Andalusia. No és només el front dels "A por ellos" amb majoria absoluta, és també un PSOE a qui no fa fàstics el 155 i una autoanomenada esquerra que en aquestes qüestions no sap ni contesta: entre tots sumen el 100% dels escons.

Preparem-nos, doncs, perquè el primer d'octubre només va ser un aperitiu. En la seva visió tot està a punt per passar de la guerra freda a la calenta. Les masses ja estan a punt: ja estan prou escalfades "para ofrecer nuevas glorias a España" i aviat ho estaran per enviar sense immutar-se els seus fills

com a carn de canó.

Quedar-se ja no és una opció, si mai ho ha estat. Ara ja no tenim pressa. Ara hem de marxar immediatament, costi el que costi, si no volem tornar al 1939.

Per això ens hem presentat els candidats a les Primàries de la República. Per fer efectiu d'una vegada per totes el mandat del 1r d'Octubre. Ja!